

[Justitsministeren.]

de to andre Ordførere, der har haft Ordet, maa jeg takke dem for den korte Maade, hvorpaa de har udtalt sig om de Hovedpunkter, som de fremdrog, og som jo er Kvintessensen i Straffeloven.

Jeg haaber, jeg som Justitsminister har Lov til at udtale dette som en Indledning, fordi jeg gerne vil have mine efterfølgende Udtalelser bedømt ud fra dette Synspunkt. Jeg vilde nemlig ønske, at det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen havde set paa lignende Maade paa det Forslag, jeg har fremsat, for saa vilde det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen i Stedet for at fremhæve alle Forskelligheder ogsaa have fremhævet alle de Tilfælde, hvor vi er enige, alle de nye Principper, som kommer ind i dette Lovforslag, og det ærede Medlem vilde paa denne Maade have kunnet faa de Ting, som han fremhævede, til at fremtræde som rene Smaating, som vi nok kunde faa ordnet, naar vi i øvrigt diskuterer Sagen. Men alle de Ting, vi er enige om, kommer man ganske naturligt til at forbigaa i en Diskussion, idet man saa indlader sig paa de Ting, hvor man er højest uenig, og de bliver slaaet op til noget stort.

Jeg skal i øvrigt ikke besvare de Enkeltheder, som er kommet frem. Jeg gaar ud fra, at Lovforslaget nu skal drøftes i et Udvalg, og jeg haaber, vi dør vil naa et Resultat, som bliver nogenlunde overensstemmende med det, vi ved indgaaende Diskussion i Justitsministeriet er kommet til, en Diskussion, ved hvilken vi i det store og hele har lagt Kommissionens Forslag til Grund.

Jeg er derfor ogsaa noget uenig med det ærede Medlem Hr. Pürschel, naar han var inde paa, at man her ikke havde diskuteret Principperne i Forslaget. De to første ærede Ordførere var inde paa nogle af Principperne, men for øvrigt synes jeg ikke, det er rigtigt i større Udstrækning at komme ind paa Principspørgsmaal, dem var vi nær ved at drukne i under Forhandlingen for tre Aar siden. Vi er nu kommet saa langt, at vi er begyndt at diskutere Enkeltheder i Forslaget, Hovedprincipperne bliver vi nok enige om.

Der er dog et Par Hovedprincipper, hvor jeg straks maa erklære mig uenig med det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, men det vil ikke forbyde det ærede Medlem lige saa lidt som nogen anden, for der er nu en Gang en Grundforskel i vort Syn paa disse Sager. Det ærede Medlem syntes at være temmelig højt oppe, i alt Fald i

Tonefaldet, da han omtalte den Stilling, Ministeriet havde taget overfor Børnene; det ærede Medlem vilde have, at Afgørelsen i mange Tilfælde skulde overlades til Justitsministeriet, hvorimod jeg er Tilhænger af, at Afgørelsen ligger hos Domstolene.

Selv om vi sætter Grænsen ved 14 Aars Alderen, vil det ikke betyde, at den nuværende Justitsminister — hvad jeg havde Indtrykket af, det ærede Medlem troede — gaar paa Jagt efter alle Børn mellem 14 og 15 Aar; det ærede Medlem maa huske paa, at selv om vi sætter Grænsen ved 14 Aar, vil det ikke sige, at alle Børn mellem 14 og 15 Aar, der forser sig, straks kommer ind under Straffeloven. Men det er noget vanskeligt overfor Politivedtægter at erklære Børn under 15 Aar for straffri. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at der er mange hensynsløse Børn mellem 14 og 15 Aar, som farer gennem Gaderne paa Cykle eller gør sig skyldige i lignende Forhold.

Det ærede Medlem var ogsaa vel højt oppe, da han talte om den nuværende Justitsministers Stilling overfor Agerparagraffen. Jeg synes ikke, det er rigtigt at stille sig mildt overfor Ager, og der bliver ikke taget nogen mild Stilling deroverfor.

Naar det ærede Medlem sagde, at man nok kunde faa den, overfor hvem, der var begaaet Ager, til at give Afkald, vil jeg minde det ærede Medlem om, at det er ikke rigtigt. Nu er Forholdet det, at den paa-gældende ikke er i den andens Magt, og saa kan det lige saa godt være, at den, det gaar ud over, er meget streng overfor vedkommende. Var Situationen den, at han endnu skyldte den anden Penge, har det ærede Medlem Ret; men her er han kommet ud af den Situation.

Naar jeg tror, det har stor Betydning at faa Straffeloven gennemført, er det bl. a. ogsaa af Hensyn til Nævningerne. Jeg deler ikke det ærede Medlem Hr. Pürschels absolutte Tro, at Defensorerne tidligere altid kunde komme med det Ræsonnement: I skal passe paa, for nu skal vedkommende have den og den strenge Straf, og nu overfor Nævningerne siger: I skal passe paa, thi vedkommende kommer i Dommerens Magt, naar I gør det. Jeg tror ikke, det sidste Argument vil have nogen Betydning, naar der intet Minimum er, thi Nævningerne vil ikke være bange for, at Dommerne ikke vil gaa tilstrækkelig langt ned, naar Dommerne kan gaa langt ned; det, der vil virke overfor Nævningerne, er, at Defensorerne kan sige: Hvis I erklærer vedkommende for skyldig, kan den dømte ikke faa mildere Straf end det og det, selv om